

'Ik wist niet dat er hier ook werd gehonkbald'

DOOR RASIT ELIBOL
KROMMENIE - Andrew Schmidt (22) heeft in vier jaar tijd een aardig woordje Nederlands geleerd. De in Texas geboren en in Northampton - een plaatsje in het noorden van Philadelphia - opgegroeide Amerikaan streek in maart naar in Krommenie om te honkbalden bij Cromtigers. „Ik wist helemaal niet dat er in Nederland werd gehonkbald.”

Toen Andrew Schmidt vier jaar geleden in Nederland kwam om international business & management te studeren, wist hij al het nodige van het land. „Nadat mijn ouders zijn gescheiden, is

mijn moeder hier komen wonen. Zij is Belgische. Ik kwam elke zomer in Nederland.” Hij had zich in die tijd al verdiept in de geschiedenis van Nederland en veel musea bezocht. Toch had hij in het begin heimwee en miste zijn vrienden. „En het eten, dat mis ik nog steeds.”

Ook merkte de Texaan verschillen tussen Nederlanders en Amerikanen. „In Amerika doen de mensen wat sociaal wenselijk en geaccepteerd is. Hier is iedereen meer op zichzelf en zijn de mensen openminded. Dat bevalt me wel.” In Almere, waar Schmidt woont, kent hij zijn burenen niet. „In Amerika kende ik iedereen in de buurt en wist

ik wat ze voor werk deden.” Honkbal is *America's favorite pastime*, oftewel Amerika's favoriete tijdverdrijf. Ook Schmidt begon al vroeg, hij was zes jaar oud. „Ik heb alle sporten wel gedaan, maar was het beste in honkbal.” Tot zijn zeventiende bleef hij de sport trouw, tot hij merkte dat een schoolbeurs er in die sport niet inzate. „Toen ben ik me op golf gaan richten. Daar ben ik ook mee gestopt sinds ik hier woon. Golfen is in Nederland veel te duur. Echt iets voor de *nouveaux riches*.”

Schmidt dacht niet meer aan honkbal tot begin dit jaar. Een collega moest snel weg na het werk om te honkbalden. „Honk-

ballen? Ik wist niet dat er in Nederland werd gehonkbald.” Die collega, Cromtigers-pitcher Le-an Goedegebuure, nodigde Schmidt uit. „Toen die jongens hoorden dat er een Amerikaan kwam, waren ze wel even bang voor hun plek. Tot ze merkten dat ik aardig kan honkbalden, maar niet zo goed ben als van Amerikanen verwacht wordt.”

Na jaren niet meer op een honkbalveld te hebben gestaan, moest hij wennen. „Ik was nerveus toen er voor het eerst ballen hard op me gegooid werden. Tot ik een keer geraakt werd en het wel meeviel. Ik wist gelijk weer hoe het voelde.” Een groot verschil tussen

honkbal hier en in de Verenigde Staten is - behalve het niveauverschil in de top - de opzet van de competities daaronder. „Na je studie kun je in Amerika niet meer honkbalden. Er is geen competitie zoals hier. Wij spelen met jongens van alle leeftijden, dat vind ik leuk.” Schmidt vindt het zelfs zo leuk dat hij er anderhalf uur reizen met openbaar vervoer voor over heeft.

Schmidt hoeft alleen nog zijn scriptie te schrijven. Wat hij dan gaat doen? „Ik hoef niet per se terug naar Amerika. Het is net waar ik een leuke baan krijg aangeboden. Ik ben niet gebonden aan een plaats en wil nog veel van de wereld zien.”

Cromtigers-honkballer Andrew Schmidt.

FOTO RASIT ELIBOL

ATLETIEK Opgeven Egmond kan vanaf morgen

De inschrijving voor de Egmond Halve Marathon en strandrace Egmond-Pier-Egmond voor mountainbikers (36 kilometer) is morgen geopend. De halve marathon is op zondag 9 januari 2011, de fietsers komen een dag eerder in actie. Voor de 21,1 kilometer is een deelnemerslimiet van 10.000 hardlopers en er kunnen zich nog eens 2500 liefhebbers inschrijven voor de kwartmarathon. Voor 3500 mountainbikers is er een startbewijs te bemachtigen. Steeds populairder is de combinatie van beide dagen, waarbij een klasment wordt opgemaakt van fietsen en lopen bij elkaar opgeteld. Meer informatie en aanmelden op de websites www.egmondpieregmond.nl en www.pwnegmmondhalvemarathon.nl.

VOETBAL Westzaan naar FC Velsennoord

Aan het veertiende sponsortoernooi om de Van Lieshout Schilders Trofee bij FC Velsennoord wordt dit jaar deelgenomen door Jong Hercules, Westzaan, SVIJ en de organiserende vereniging FC Velsennoord. Zij vaardigen vrijdag 13 en zondag 15 augustus hun eerste en tweede elftal af naar sportpark Rooswijk. In de eerste ronde bij de eerste elftallen speelt Velsennoord tegen Westzaan en Jong Hercules tegen SVIJ. De winnaars van deze wedstrijden spelen zondag 15 augustus vanaf 14 uur tegen elkaar. Tegelijkertijd trappen ook de verliezende ploegen van de vrijdag af.

VOETBAL Reünie bij Hellas Sport

Ter gelegenheid van het 110-jarig bestaan houdt Hellas Sport (oudste fusiepartner ZVV opgericht in 1900) een reünie. Die is op zaterdag 21 augustus van 13 tot 18 uur in de Grote Corner op sportpark Hoornseveld. Deze is bestemd voor (oud-)leden en spelers van voorheen ZFC en ZVV en sinds 1990 Hellas Sport. Aanmelden is niet noodzakelijk. Meer info bij Henk Hooijberg, h.hooijberg@upcm.nl of tel. 075-6162544 en Joop Weij, joopweij@wanadoo.nl of tel. 075-6173343.

VOETBAL Desko Volendam

Met Desko Kantoorreubelen heeft FC Volendam een nieuwe shirtsponsor aan zich verbonden. Desko wordt naast Totown Allstars, Klaas Puul Garnalen, Kras Recycling en Fly Brazil het vijfde bedrijf op het shirt van FC Volendam. Daarnaast wordt het bedrijf sponsor van het jeugdplan van FC Volendam.

Talentvolle Zaanadamse keeper (19) verruilt Ajax voor het collegeteam van Charleston University aan de oostkust Amerikaans avontuur Kees Heemskerk

DOOR ROBERT BERKELEY
ZAANDAM - Zijn moeder stond niet te springen toen Kees Heemskerk vertelde over zijn plannen. Ze zal haar enige zoon missen, maar moedigde hem aan om ervoor te gaan. Nadat hij de hele jeugd van Ajax heeft doorlopen, vertrekt de 19-jarige doelman uit Zaandam aanstaande dinsdag richting Amerika, om zich daar aan te sluiten bij het collegeteam van Charleston University. „Ik heb maar één doel en dat is profvoetballer worden.” Hij verblijft op de universiteitscampus in de plaats in South Carolina aan de zuidoostkust van de Verenigde Staten. „Als ik omval, zit ik daar al aan het strand met palmbomen. Het is er nu een graadje of 36. Ja, ik ga me daar wel vermaken”, lacht Heemskerk. Zijn vader gaat de eerste drie weken mee. Op 10 augustus staat de eerste training gepland en twee weken later begint hij aan zijn studie. „Het is een algemeen oriëntatiejaar waarin ik alle vakken kan kiezen die ik wil. Daarna ga ik een specifieke richting kiezen voor de volgende drie jaren. Tenzij ik natuurlijk eerder gescout word door een profclub in de Major League Soccer.”

Kortere seizoenen
De bij PSCK en Hellas Sport begonnen doelman trainde bij Ajax zes keer per week en dat gaf hem in combinatie met school weinig vrije tijd. In Amerika wordt het er vermoedelijk niet relaxter op voor Heemskerk. „Bij Charleston ga ik zeven à acht keer trainen en nog

Kees Heemskerk: „Ik ben een meevoetballende keeper, een bal zal niet snel van mijn voet springen. In Amerika zijn ze voornamelijk lijnkeepers gewend.

FOTO DIRK JONGEJANS

een wedstrijd spelen. Het seizoen is wel korter. De competitie loopt tot december en als je bij de beste vier eindigt, speel je

play-offs. Win je die, dan volgen er in januari nog landelijke play-offs. En daarna is het alleen nog maar trainen en oefen-

wedstrijden spelen.” Voordat Heemskerk in Amsterdam een contract kreeg aangeboden, liet hij al weten dat

hij Ajax ging verlaten. Een teleurstellend seizoen waarin hij weinig aan spelen toekwam in de A1 deed hem dat besluiten.

„Ik kon een contract krijgen, maar als zevende keeper achter de drie van de selectie en de drie van Jong Ajax. Ik zou nauwe-

lijks wedstrijden spelen en aan alleen trainen heb je niks.”

AZ toonde interesse om Heemskerk in te lijven, maar dat kon pas in juni concreet worden. „Ik had aan het begin van dit jaar al de mogelijkheden in Amerika bekeken, een land dat me altijd al als land heeft getrokken en waar voetbal in opkomst is. Ik heb zelf contact opgenomen met diverse universiteiten en kreeg drie aanbiedingen. In februari werd ik uitgenodigd om bij Charleston te kijken en dat beviel me heel goed. Ik heb ter plaatse niet meteen het contract getekend, wilde er thuis rustig een paar nachtes over slapen. Maar eigenlijk wist ik al dat ik het ging doen. Als ik op AZ had gewacht, was ik Amerika kwijt geweest en ik weet zeker dat ik daar spijt van zou hebben gehad.”

Meevoetballen
Kees Heemskerk hoopt zich in de Amerikaanse universiteitscompetitie te onderscheiden met zijn „Nederlandse” manier van het doel verdedigen. „Ik ben een meevoetballende keeper. Een bal zal niet zo snel van mijn voet springen. In Amerika zijn ze voornamelijk lijnkeepers gewend en begrijp me niet verkeerd, ik kan ook best een balletje tegenhouden. Maar mijn meerwaarde is dat ik een extra man ben in de opbouw.” Hoe zelfverzekerd de jonge Zaandammer ook overkomt, hij heeft nog geen idee hoe zijn toekomst eruit ziet. „Misschien blijf ik in Amerika, wie weet kom ik terug naar Nederland. Ik hoef niet per se terug naar Ajax. En Engeland lijkt me heel mooi om ooit te spelen. Maar de profvoetbalwereld is zo onbereikbaar. Ik heb één doel en dat is profvoetballer worden. Hoe en waar zie ik allemaal wel.”

Aanleg kunstgrasveld WSV'30 vertraagd door te korte matten

DOOR PETER BEUDEKER
WORMER - Het was de bedoeling dat het kunstgras op het nieuwe hoofdveld van WSV deze week gelegd zou worden door de firma Ceelen. De matten bleken echter anderhalve meter te kort, waardoor de werkzaamheden bij de voetbalclub vertraging oplopen.

Dat kan de club niet gebruiken, want de seniorenselectie heeft deze week de training hervat. De groep is uitgeweken naar het veld van de scheidsrechters op sportpark Kalverhoek. En ook de jeugd staat weer te popelen.

Cock Meeuwse en Ben Rozemeijer, die bijna elke dag op het complex aanwezig zijn, vreesden eerst voor een lange onderbreking. „De matten moeten uit Frankrijk komen en dat land ligt een maand plat. Ons is toegezegd dat ze er volgende week zijn.” De onderlaag is inmiddels goedgekeurd door de ISA.

Storing
Het duo houdt de aanleg, die half mei is gestart, nauwkeurig in de gaten. Enerzijds uit belangstelling, anderzijds uit praktische overwegingen, zegt Meeuwse. „Bij een storing aan de elektrika of de pomp, zeker in het weekeinde, komen ze bij ons.” Vanwege de slappe veengrond is als ondergrond gekozen voor een laag van twintig centimeter tempex (piepschuim). Bij Hercules in Zaandam heeft een jaar twee meter zand gelegd om in te klinken. „Daar hadden ze 1100 zandwagens voor nodig”, voegt Rozemeijer eraan toe. „Dat kan bij ons niet door een woonwijk.” Achter het kunstgrasveld ligt een damwand. Daar is voor gekozen, omdat de huizen die daar gebouwd worden hoger liggen.

Beide heren zijn ervan overtuigd dat het veld straks aan alle

Ben Rozemeijer (links) en Cock Meeuwse op het nieuwe kunstgrasveld van voetbalclub WSV.

FOTO HDC MEDIA/PETER BEUDEKER

eisen voldoet. „Onze nieuwe sponsor Floris fungeert als hoofdaannemer. Directeur en WSV'er Gerben Floris beschouwt ons complex als uithangbord van zijn bedrijf.” De ruim 150 palen voor het clubgebouw met kleedkamers en tribune zitten inmiddels in de grond. De leidingen liggen er ook al. Het is niet bekend wie de opstallen gaat bouwen. Na de bouwvak start het traject van de aanbesteding. De bouw moet in mei 2011 klaar zijn. De andere twee velden (waarvan één kunstgras) worden volgende zomer aangelegd. Het complex van WSV schuift zo'n zeventig meter op naar het zuiden. Op de vrijkomende grond komen woningen.

Clubmensen
Meeuwse en Rozemeijer zijn echte clubmensen, die respectievelijk 22 en veertig jaar in touw zijn op het complex. Meeuwse begon met de was. „Als die draaide hielp ik met de velden. Zo is het gegroeid.” Rozemeijer hielp

met de bouw van het clubhuis en de tribune. „Vroeger nam je een halve dag vrij bij je baas om hier te tegelen”, lacht hij.

Beide werkers constateren dat de huidige accommodatie oud is. „Je moet het met boutjes en kleedkamers en tribune houden.” Zelf prefereren ze natuurgras boven kunstgras, maar ze beseffen dat ze niet meer voetballen. „Mijn kleinkinderen weten niet beter”, lacht Meeuwse. „Trainers en spelers zijn tegenwoordig heel makkelijk. Ze willen niet meer op gravel trainen en gaan gewoon op de velden aan de gang, want het moet tegenwoordig allemaal op gras. Ik heb ze er wel eens afgestuurd en het licht uitgedraaid. Dan ben je een zeiker, maar ze helpen ook niet als je onderhoud geplaatst moet worden. Wij trainden vroeger op sintels. Dat was afval van de met kolen gestookte centrale van Van Gelder. De gaten zaten in je knieën en de sintels moest je er met een pincet uithalen. Maar we voetballen wel in de tweede klasse.”

KROMMENIE - Je zal mij op de kermis echt niet in de spin zien zitten. Ik heb het één keer geprobeerd, vond het doodend en kwam er misselijk uit. Een reuzenrad krijg je mij ook niet in, veel te hoog. Van een rondje achterop bij een motorstrijder word ik niet warm of koud. De sensatie van het snelle optrekken en met je heupen de motor volgen in de bochten, nee dat vind ik niet eng. Maar alle attracties waarbij ik geen contact houd met de grond, daar krijg je mij niet in.

Zodoende wilde ik wel röhnradsrollen. Gewoon een beetje rollen in een rek over de grond. Maar toch, naarmate de dag dichterbij komt dat ik heb afgesproken met Boy Looijen (20), Zaans sportman van het jaar 2009 en meervoudig Nederlands kampioen röhnradsrollen, bekruipt de angst me. Via zijn website zie ik de vloeiende bewegingen die de sportman in zijn rad maakt. Gracieuze en sierlijke. Ondanks dat ik superleinig ben, was ik een stijve plank als ik met schoolgym dingen moest doen die ik eng vond.

„Kracht, lenigheid en balans. Dat zijn de belangrijkste pijlers van het röhnradsrollen”, legt Boy me aan de telefoon uit. In de auto naar de sporthal in Krommenie bedenk ik me dat ik lenig ben, goed in balansoefeningen met yoga en die kracht dat zal ook wel goed komen. Ik ben erg klein, dus als ik mazzel heb is er geen rad waar ik in pas en kan het allemaal „jammer genoeg” niet doorgaan, bedenk ik hoopvol.

Als ik de sporthal binnenstap, zie ik al dat die vlieger niet opgaat. Meisjes van twaalf, dertien

Boy Looijen helpt Klazien Hartog bij haar rondje in het röhnradsrollen.

FOTO DIRK JONGEJANS

jaar rollen in diverse maten raderen over de grond alsof ze erin geboren zijn. Er zal dus wel een passend rad voor me zijn. Boy groet me hartelijk en ik vertel hem meteen dat ik het eigenlijk doodend vind. Hij stelt me op mijn gemak en legt uit wat het röhnradsrollen inhoudt. Zelf werd hij gegrepen door de van oorsprong Duitse sport toen er jaren geleden een demonstratie gegeven werd bij Lycurgus Hygië in Krommenie. Nu geeft hij zelf les en is de beste röhnradsrollen van Nederland. „Er zijn drie disciplines. Je kan in een rechte baan aller-

lei oefeningen doen, in een spiraalvorm waarbij het rad een cirkelvormige beweging maakt en de sprong waarbij het rad in beweging wordt gebracht en de turner een afsporing naar keuze doet”, legt de turner uit.

Gebroken vingers
Terwijl Boy de sport aan me uitlegt, rollen de turnende meisjes voor ons heen en weer. Telkens als ze de grond bijna raken, verplaatsen ze op het laatste moment hun handen, waardoor hun vingers niet niet verpletteren onder het ijzeren rad. „Dat leer je door schade en schande.

Het gebeurt je een paar keer dat je niet op tijd je handen verplaatst en dan heb je blauwe, gekneusde of gebroken vingers. Daarna vergeet je het nooit meer en let je wel beter op.” Ik denk me ineens dat ik dit stukje nog wel moet kunnen tikken en krijg het erg warm. Snel leg ik aan Boy uit, dat ik het heel simpel wil houden. Boy begint lachend een rad voor me uit te zoeken. Rustig legt hij aan me uit waar ik moet gaan staan in het rad en hoe ik het moet vasthouden. Gelukkig, er zitten treeplankjes op en er zijn beugels waaraan ik me kan

vasthouden. De meiden die straks les van hem krijgen, zitten giehelend op de bank. Ik ga staan in het rad en zodra ik even naar links of rechts buig, zet het rad zich in beweging. Boy houdt het gelukkig stevig voor me vast. „Wat als het gaat rollen, hoe stop ik dan?”, vraag ik mezelf af. Ik zet mijn voeten in de goede positie. Hij legt uit hoe ik ze moet draaien om ze klem te zetten in de banden die hij aansnoert.

Dan komt het moment suprême. Zachtjes - want daar heb ik om gevraagd - draait Boy me in het rond. En dan besef ik dat ik een fout heb gemaakt. Doordat ik langzaam draai, verplaatst de zwaartekracht zich heel traag. Op het moment dat ik ondersteboven hang, willen mijn voeten uit de beugels en moet ik verschrikkelijk hard tegendruk geven om te voorkomen dat ik eruit val. Ik krijg al mijn gewicht op mijn armen en schouders. De beweging is te traag, waardoor ik aan alle kanten tegen de zwaartekracht vecht.

„We doen 'm nog een keertje, nu ietsjes sneller”, zegt Boy. Deze keer voelt het al iets beter. Ik weet nu wat er komen gaat en ervaar het gevoel van vrijheid en de verwarring van het draaien. Het blijkt hartstikke leuk om te doen. Als ik uit het rad stap, ben ik apetrots. Ik heb het toch maar even gedaan. Mijn angstgevoel heeft veel adrenalin opgeroepen en als ik nog even zit na te praten met Boy, zit ik te genieten.

Röhnradsrollen is kicken! Boy blijft erachter onder. Dat ene rondje van een verslaggever stelt natuurlijk niets voor als je zelf alle disciplines beheerst.

KLAZIEN HARTOG

DE PRAKTIJK

De Praktijk is een zomerserie waarin verslaggevers zelf actief deelnemen aan diverse sporten. Er wordt ook iets gemeld over de club waar we te gast zijn of de tegenspeler die zich met de journalist bezighoudt. Vandaag: röhnradsrollen met Boy Looijen.

Een gevecht tegen de zwaartekracht